

specielt fordi vi har spillereglerne om, at vi kan udlevere til hinanden, vi kan lave dobbeltstrafbarhedsprincippet osv. osv.

Så det var lige præcis dér, jeg ikke havde taget højde for, at der kunne være en ting, nemlig det nordiske samarbejde. Det er selvfølgelig lidt ærgerligt, for havde jeg nu brugt den formulering på første side, som vi plejer at bruge ved beslutningsforslag, nemlig at man pålægger regeringen at foretage de nødvendige lovændringer, herunder ændringer af administrative forskrifter og lignende, ja, så havde den været hjemme. Men fordi jeg var så fokuseret lige præcis på det, der var problemet, så kommer jeg til kun at skrive, at det er en ændring i straffeloven. Og det er selvfølgelig lidt ærgerligt, men der er selvfølgelig en løsning på det, og det vil jeg vende tilbage til.

Det, det hele det handler om her, og som det er væsentligt at se på, er, at når en person har begået en strafbar handling eller i hvert fald er mistænkt for at have begået en strafbar handling, og der bliver rejst sigtelse mod vedkommende, og hvis så vedkommende forsøger at unddrage sig, at denne sigtelse bliver rejst, eller forsøger at unddrage sig, at retsmødet finder sted, er der en regel, der siger, at forældelsesfristerne bliver sat i bero, men når dommen først er afsagt, er der ingen muligheder for at dispensere fra forældelsesreglerne.

Det er selvfølgelig helt skørt, at der er denne forskel på før og efter, at dommen er afsagt, og det er lige præcis den urimelighed, vi ønsker at få fjernet. Det skal naturligvis være således, at der er en forældelsesfrist – der skal være en forældelsesfrist – men at forældelsesfristen bliver sat i bero, hvis man bevidst unddrager sig straffuldbyrdselsen.

Grunden til, at der skal være en forældelsesfrist, er hensynet til retssikkerheden i forhold til den dømte, for det skal heller ikke være sådan, at myndighederne så bare kan læne sig tilbage og sige: Nå ja, men der er jo ingen forældelsesfrister, så vi kan lige så godt vente 50 år, inden at vi sætter vedkommende i fængsel. Det vil ikke være hensigtsmæssigt. Det skal stadig væk være således, at myndighederne til stadighed skal gøre, hvad de kan, for at vedkommende kommer til at afsone en idømt straf så hurtigt som muligt. Men hvis den pågældende bevidst unddrager sig afsoningen, så skal forældelsesfristen sættes i bero.

Det var også derfor, at jeg under forarbejde til forslaget faktisk havde overvejet, om man

såmænd bare skulle forlænge forældelsesfristerne, f.eks. fordoble dem eller tredoble dem. Men lige præcis dér ville man snuble over, at det ville ødelægge retssikkerheden for den dømte, og det har vi ikke haft nogen intentioner om at gøre. Og derfor landede vi på, at det bedste vil være, at forældelsesfristerne simpelt hen bliver sat i bero i de tilfælde, hvor vedkommende bevidst unddrager sig straffuldbyrdselsen.

Jeg vil gerne sige mange tak til justitsministeren, som var overordentlig positiv over for forslaget her, men som jo lige præcis havde den indsigelse vedrørende den nordiske aftale; men jeg hørte også ministeren love at få rejst problemstillingen i flere forskellige fora inden for det nordiske samarbejde, og at der kommer en redegørelse den 1. juli om, hvad de drøftelser så munder ud i.

Jeg håber meget, at de øvrige nordiske lande har forståelse for denne her sag. Som sagt var der ikke juridiske indsigelser imod, at man laver denne parallelitet mellem før og efter, at dommen er afsagt.

Så må jeg nok sige, at selv om fru Margot Torp var stand in for Socialdemokratiets ordfører, var det noget af en negativ ordførertale og i virkeligheden den eneste negative ordførertale, der er holdt her i dag, og det forstår jeg slet ikke.

De vendinger, som fru Margot Torp læste op, står jeg helt uforstående over for: at det her er udslag af en folkestemning, og at man skal passe på ikke at lade sig rive med, at forslaget er forhastet, at det er et hurtigt og flyvsk forslag, og at det skal gøres mere gennemarbejdet.

Jeg synes nok, at fru Margot Torp må gå tilbage til Socialdemokratiets ordfører og bede om, at en ordførertale en anden gang bliver skrevet i en lidt anden stil. Som vi kunne høre på justitsministeren, så er ministeriet enig i, at her er der et reelt problem, der skal løses.

Og vé mig om ikke det forslag, der til sin tid kommer fra justitsministerens side, vil indeholde præcis de samme begrundelser for ændringen, som der er i dette beslutningsforslag, for der er ikke andre begrundelser, og det er de rigtige begrundelser.

Så jeg håber, at fru Margot Torp en anden gang vil prøve at gøre sig bare nogen forståelse for, hvor meget forarbejde der egentlig ligger forud for et beslutningsforslag. Jeg ved godt, at når man er regeringsparti, er det sjældent, man stiller beslutningsforslag, men forud for det her ligger der faktisk timelange møder med jurister,